

Emma brengt een bezoek aan de IC

Intensive Care

Locatie Hoorn/Enkhuizen

Emma brengt een bezoek aan de Intensive Care

Een bezoek aan de Intensive Care kan best spannend zijn voor een kind. Toch willen wij dit bezoek stimuleren en uw kind alvast voorbereiden op een bezoek. Dit hebben wij gedaan door middel van foto's en een korte simpele uitleg in kindertaal. Zo hopen wij hem of haar alvast een eerste positieve indruk te geven.

Bij vragen voorafgaand aan het bezoek kunt u altijd vragen opnemen met het verpleegkundig team.

Hoi mijn naam is Emma en ik ben 9 jaar oud. Mijn vader is erg ziek en ligt in het ziekenhuis op de Intensive Care, afgekort IC. Dat is een afdeling waar ernstig zieke mensen liggen en waar de doktoren en verpleegkundigen extra goed op je letten. Ik wil graag op bezoek omdat ik mijn vader erg mis en vaak aan hem denk. Om me voor te bereiden op het bezoek, ben ik een boekje aan het lezen over twee mensen die op de IC liggen. Zo weet ik al best veel en hoop ik het minder eng te vinden wanneer ik op bezoek ga.

Het is vandaag woensdagmiddag en samen met mijn moeder ga ik naar het ziekenhuis. We gaan via de ingang bij de spoedeisende hulp naar binnen, waar we de lift nemen.

Op de 2e verdieping is de IC. We drukken op een soort bel en dan gaat de deur open. Als we binnenkomen is er een receptie waar mama vertelt voor wie we komen. De mevrouw zegt dat we even mogen blijven wachten en dat ze de verpleegkundige zal halen.

Aan het begin van de gang blijven we wachten. Het valt me op dat er overal licht brandt en ik hoor allemaal piepjes, net als in het boek dat ik thuis gelezen heb. Dan komt de verpleegkundige aangelopen en ik geef haar een hand. Ze heet Merel en zij zal ons meenemen naar mijn vader.

We lopen door een lange gang met aan elke kant deuren waar kamers zijn. Op sommige kamers staan twee bedden en op andere weer een bed. We komen bij een kamer waar een bed staat en dan zie ik mijn vader liggen.

Ik vind de kamer best groot en wat staan er veel apparaten om papa heen. Wat ziet hij er gek uit. Hij heeft een oranje pyjama aan en hij heeft zijn ogen dicht. Mama zegt dat hij in een diepe slaap is.

Voorzichtig ga ik aan het eind van het bed staan en zo kan ik alles goed zien. Merel laat het bed zakken en vertelt dat dit een speciaal bed is, waar ze de mensen onder andere in kunnen wegen en om ze beter te kunnen draaien. Het lijkt wel een luchtbed.

Langzaam kom ik dichterbij, omdat ik het minder eng vind. Mama raakt papa aan en praat tegen hem. Zal hij mij ook horen? Ik vertel hem dat ik vandaag naar school ben geweest en dat ik in de kring heb verteld dat hij zo ziek is. Papa heeft allemaal lijntjes over zich heen en er zit een knijper op zijn vinger. Ik mag ook heel even die knijper op mijn vinger, dat knijpt een beetje. Voorzichtig raak ik papa aan. Hij is warm en het is helemaal niet zo eng als ik eerst dacht.

Aan de linkerkant van het bed, vertelt Merel, staat een soort T.V wat ze een monitor noemt. Daarop zie ik allemaal verschillende kleuren lijntjes. Op een lijntje zie je bijvoorbeeld de ademhaling, een andere kleur geeft de temperatuur weer en er knippert een hartje wat de hartslag inhoud. De monitor piept af en toe. De doktoren en verpleegkundigen houden de monitor goed in de gaten. Ik snap er niet zoveel van. Er hangt nog een apparaat onder wat mijn vader helpt met het ademen.

Ik zie dat er een buis in papa's mond zit. Die buis zit via een slang vast aan een apparaat dat papa helpt met ademen. Er gaat lucht met zuurstof in wat we inademingslucht noemen en er gaat ook weer uitgedemde lucht uit.

Vanwege die buis in papa zijn mond kan hij niet eten. Er zit een dun slangetje in zijn neus. Merel vertelt dat papa speciale voeding via een zak krijgt waar alles in zit wat een mens nodig heeft en dat rechtstreeks in zijn maag terecht komt. Zo hoeft hij dus niet te kauwen en te slikken.

Aan de andere kant hangen allemaal apparaten waar spuiten inzitten. Aan deze spuiten zitten lijntjes die weer naar papa toegaan. Merel geeft aan dat hier de medicijnen doorlopen en dat papa extra vocht krijgt via een infuus. Op het tafeltje onderop liggen een kam, scheerspulletjes en een tandenborstel. Dit is onder andere

nodig als hij s' ochtends gewassen wordt.

Dan vraag ik aan mama of ik nog even de meegebrachte kaarten en tekeningen op het prikbord mag ophangen. Zo maken we het gewoon een beetje gezellig.

Dan zegt mama dat ik afscheid mag nemen van papa. Ik geef hem een kusje op zijn hand en zeg dat ik gauw weer langskom en dan hoop dat hij wakker is. Merel stuurt ons naar de familiekamer waar mama en ik nog even na kunnen praten.

In de familiekamer staat een tafel met stoelen en lekkere zitstoelen en er is een WC. Familie kan hier altijd even zitten en eventueel blijven slapen als het niet goed gaat met hun familielid. Mama geeft me een glaasje limonade en samen praten we nog even hoe ik het vond. Het lijkt me best eng om in zo'n bed vast te liggen aan allemaal van die lijntjes en dan zo'n buis in je mond te hebben. Ik heb gelukkig wel gezien dat de doktoren en verpleegkundigen aardig zijn en goed op je letten.

Zo, nu is het tijd om weer naar huis te gaan. Merel zegt ons nog even gedag. Ik ben best blij dat ik op bezoek ben geweest en mijn vader heb kunnen zien.

Locatie Enkhuizen

Molenweg 9b
1601 SR Enkhuizen
T. 0228 312 345

Locatie Hoorn

Maelsonstraat 3
1624 NP Hoorn
T. 0229 257 257

Locatie Purmerend

Waterlandlaan 250
1441 RN Purmerend
T. 0299 457 457

Locatie Volendam

Heideweg 1b
1132 DA Volendam
T. 0229 257 500

Postbus 600, 1620 AR Hoorn

www.dijklander.nl
info@dijklander.nl

FLD-00469-NL 09-12-2020